

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/77/2016
Identifikačné číslo spisu:	5016200108
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5016200108.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. A. S., LL.M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, Andreja Kmeťa 17, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. OÚ-ZA-OOP1-2014/015594/TOT, OÚ-ZA-OOP1-2015/001437/TOT, OÚ-ZA-OOP1-2016/004266/TOT zo dňa 12.01.2016, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/33/2016-50 zo dňa 25. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/33/2016-50 zo dňa 25. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2014/015594/TOT, OÚ-ZA-OOP1-2015/001437/TOT, OÚ-ZA-OOP1-2016/004266/TOT zo dňa 12.01.2016. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-ZA-OVVS2/A/2013/05670-8/2500/BD zo dňa 18.02.2014 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“), ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

V odôvodnení rozsudku krajský súd po podrobnom opísaní priebehu administratívneho a súdneho konania uviedol, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, vo veci bol skutkový stav dostatočne zistený a na takto zistený skutkový stav boli správne aplikované ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa súd obmedzil na otázku, či vykonané dôkazy z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú

spochybnené, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.06.2007 sp. z. 2Sž-O-KS/92/2006.

K uplatňovaniu postihu za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu súd poukázal na judikatúru: rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.04.2008, sp. zn. 2Sžo/55/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 02.02.2010, sp. zn. 1Sžo/58/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.05.2010, sp. zn. 6Sžo/173/2009, nález Ústavného súdu SR z 01.07.2008 č. k. III. ÚS 341/07-38, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2008, sp. zn. IV. ÚS 378/08, nález Najvyššieho správneho súdu ČSR z 11.10.1932 č. 10735 (Boh. A 10064/1932), rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/60/2014.

V predmetnej právnej veci bol podľa názoru súdu presne a nadovšetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty.

Vo vzťahu k prvej žalobnej námietke, že správny orgán neskúmal motív, pohnútky, dôvody a osobnostné črty oznamovateľky priestupku Ing. I. O., súd poukázal na to, že v predmetnom správnom priestupkovom konaní Ing. I. O. vystupovala ako poškodená, resp. ako svedok, pričom jej svedecká výpoveď bola vyhodnotená aj vo vzťahu k predloženým ostatným dôkazným prostriedkom, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise. Správne žalovaný konštatuje, že v predmetnom konaní predovšetkým skúma primárne motív, pohnútku, či osobnostné črty páchatela skutku. Žalobca predovšetkým namieta výpoveď svedkyne, že táto mala byť vymyslená a účelová, pričom je potrebné poukázať na to, že správne orgány nevychádzali len z výpovede svedkyne Ing. I. O., ale vychádzali aj z ďalších dôkazov, a to z výpovede svedka syna účastníkov priestupkového konania a to B. S., a aj z odborného vyjadrenia MUDr. G., ktoré súd v odôvodnení bližšie popísal. Mal za to, že zo všetkých listinných dôkazov, ako aj z výpovedí svedkov je možné vyvodiť záver o fyzickom napadnutí zo strany žalobcu, ktoré smerovalo voči Ing. I. O., pričom fyzické napadnutie malo preukázateľne pozostávať z úderu laktom, resp. rukou do oblasti tváre. Išlo teda v danom konaní o úmyselné konanie žalobcu proti občianskemu spolunažívaniu spôsobom špecifikovanom vo výrokovej časti rozhodnutia o uložení sankcie.

Vo vzťahu k bodu 2 žaloby - namietanie svedeckej výpovede syna B. S. - súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný zdôvodnil aj výpoveď maloletého svedka B. S., ktorý vypovedal pred správnym orgánom takmer rovnako, ako pred policajným orgánom bezprostredne po spáchaní skutku. Z ničoho nevyplývajú tvrdenia žalobcu o psychickom vydieraní a nátlaku vo vzťahu k synovi B. zo strany poškodenej svedkyne Ing. I. O., resp. o psychickom strese, ktorý mal byť vyvíjaný pri vypočúvaní pracovníčkou prvostupňového správneho orgánu zo dňa 18.02.2014 vo vzťahu k maloletému. Nedôvodná je aj námietka žalobcu (túto vzniesol až na pojednávaní dňa 18.05.2016, teda po lehote uvedenej v ust. § 250b ods. 1 O.s.p. a § 250 h ods. 1 O.s.p.), že na pojednávanie dňa 18.02.2014 nebol maloletý predvolaný a napriek tomu sa ako svedok pojednávania zúčastnil. Táto skutočnosť, nepredvolanie svedka a napokon samotná účasť svedka na výsluchu nemôže spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia, resp. postupu správneho orgánu.

K bodu 3 žaloby, pokiaľ žalobca spochybňuje lekárske vyjadrenie všeobecnej lekárky MUDr. A. a taktiež odborné vyjadrenie MUDr. G., súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že v danom prípade obidva dôkazné prostriedky sú objektívnymi listinnými dôkazmi, ktorých pravdivosť nebola v konaní ničím spochybnená, resp. vyvrátená. Zo spisového materiálu nijakým spôsobom nevyplýva, že by MUDr. A. a MUDr. G. mali nejaký osobný, či iný vzťah k oznamovateľke priestupku - poškodenej svedkyňi Ing. O., resp. k žalobcovi. Námietka žalobcu, že administratívny spis nie je kompletný z dôvodu chýbajúcej lekárskej správy od MUDr. A. je nedôvodná.

K bodu 4 žaloby, žalobca tvrdí, že incident zo dňa 08.09.2013 bol vyvolaný poškodenou Ing. I. O., pričom on samotný utrpel škrabance na tvári, ktoré si dal odborne vyšetriť, pričom v spisovom materiáli sa nachádza takéto hlásenie úrazu zo strany žalobcu. Žalobca poukazoval aj na priestupkové konanie vo

vzťahu k Ing. I. O., ktoré malo byť právoplatne skončené tak, že Ing. I. O. bola právoplatne uznaná vinnou. Súd k uvedenej námietke konštatoval, že ani spáchanie priestupku zo strany poškodenej Ing. I. O. vo vzťahu k žalobcovi nič nemení na preukázaných zisteniach o spáchaní špecifikovaného priestupku zo strany žalobcu.

K žalobnej námietke č. 5 vo vzťahu k námietke zaujatosti odvolacieho správneho orgánu súd uviedol, že pokiaľ žalobca namietal fikciu doručenia prvostupňového správneho orgánu, a teda, že bolo nesprávne rozhodnuté zo strany žalovaného oznámením o jeho odvolaní, súd uvedenú skutočnosť preskúmal a napokon bolo preukázané, že žalovaný dal za pravdu žalobcovi ako odvolateľovi v predmetnej veci, pričom o odvolaní žalobcu riadnym spôsobom meritórne rozhodol, o čom svedčí fakt, že žalovaný vydal riadne rozhodnutie o odvolaní podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku. Z uvedených dôvodov nie je možné vyhodnotiť, resp. brať za nosnú jeho námietku zaujatosti vo vzťahu k žalovanému. Žalobcom namietaný nezákonný postup, čo sa týka fikcie doručenia prvostupňového rozhodnutia vzhľadom na to, že žalovaný napravil svoj postup a meritórne rozhodol o odvolaní žalobcu, už nemôže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a teda aj na zaujatosť vo vzťahu k osobe žalobcu.

K namietanej zaujatosti prvostupňového správneho orgánu súd uviedol, že nebolo zistené, že by žalobca v rámci prvostupňového správneho konania namietal zaujatosť zamestnancov prvostupňového správneho orgánu. Pokiaľ namietala ďalšie závažné pochybenie, a to že ho nezákonne vystavil exekučnému konaniu tým, že prvostupňové rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť a bol vyzývaný na zaplatenie peňažnej pokuty, súd vzhľadom na skutočnosť, že napokon žalovaný rozhodol meritórne o odvolaní žalobcu nemal za to, že by táto skutočnosť spôsobila nezákonnosť tohto napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Pokiaľ žalobca ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie, resp. v ňom absentujú dôvody, akým spôsobom sa správne orgány vysporiadali či nevysporiadali s výsluchmi svedkov, listinnými dôkazmi a tvrdeniami oznamovateľky súd mal za to, že v predmetnej veci bol úplne zistený skutkový stav veci, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty. Správne orgány zistili riadne skutkový stav veci a to v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 Správneho poriadku. Podľa názoru súdu prvostupňový správny orgán a aj žalovaný sa správne vysporiadali s výpoveďami uvedených osôb, dôkazy vyhodnotili v zmysle § 34 ods. 5 Správneho poriadku, nekonali jednostranne ako namietala žalobca.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, k tomuto súd poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 136/02, III. ÚS 369/2010-12, I. ÚS 56/01. Taktiež poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko a vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1998.

Pokiaľ žalobca namietal, že správne orgány mu nedali príležitosť oboznámiť sa so spisom, robiť si z neho fotokópie, resp. fotokópie za neprimeranú cenu, súd poukázal na úradný záznam zo dňa 18.02.2014, z ktorého vyplýva, že žalobca mal možnosť do spisu nahliadnuť, čo napokon vlastnoručne aj podpísal. Tvrdenie žalobcu, že mu prvostupňový správny orgán znemožňoval prefotiť jednotlivé strany spisu a to neprimerane vysokou cenou nie je ničím preukázané. Napokon nebola preukázaná ani nekompletnosť spisu, keďže lekárske vyjadrenie MUDr. A. sa v spise nachádza. Žurnalizácia spisu je napokon tvorená samotným obsahom spisu, pričom súd konštatuje samotným prieskumom spisu, že tento nie je neúplný, nachádzajú sa v ňom listiny a dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali a podľa ktorých v konaní postupovali. Súd na záver zhrnul, že v predmetnej veci nie je možné tvrdiť, že ako jediný dôkaz v rámci správneho konania, resp. priestupkového konania vo vzťahu k žalobcovi bol použitý jediný dôkaz, a to ničím nepodložená výpoveď svedkyne poškodenej.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že skutok sa nikdy nestal, oznamovateľka si ho vymyslela. S rozsudkom krajského súdu nesúhlasil hlavne preto, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne vyhodnotil dôkazy

tak jednoducho, ako i v ich vzájomnej súvislosti a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bode č. 1 a č. 2 odvolania žalobca namietal, že v konaní nebol skúmaný motív, pohnútky, dôvody a osobnostné črty oznamovateľky (svedkyne) Ing. I. O., a taktiež že svedecká výpoveď ich maloletého syna B. S. neposkytuje dôkaznú oporu tvrdeniam uvedenej svedkyne. V bode č. 3 podaného odvolania žalobca spochybňuje lekárske záznamy vzťahujúce sa k zdravotnému stavu Ing. I. O., konkrétne lekárske vyjadrenie, hlásenie úrazu a odborné vyjadrenie znalca a konštatuje, že všetky uvedené písomnosti sa pohybujú iba v rovine pravdepodobnosti, resp. nepravdepodobnosti. V bode č. 4 odvolania žalobca namietal, že detailným porovnaním výpovedí oznamovateľky Ing. I. O. a jediného svedka B. S. sa potvrdilo klamstvo oznamovateľky. Jednotlivé námietky v odvolaní bližšie popísal.

Mal za to, že oznamovateľka sa vedome dopustila priestupku práve tým, že ho nepravdivo obvinila z vymysleného priestupku, čím mu chcela preukázateľne uškodiť po rozvode manželstva na jeho povesti predovšetkým v jeho pracovných aktivitách. Neobstojí ani konštatovanie prvostupňového súdu na jeho námietku o riadnom nežurnalizovaní, číslovaní a spojení jednotlivých strán spisu. Krajský súd nemal možnosť ani preskúmať čo v tomto správnom spise skutočne chýba, nakoľko v tzv. šalátovom vydaní tohto správneho spisu bez riadneho očíslovania strán s časovou chronológiou zoradenia správnymi orgánmi si nevie ani súd, ani účastník konania spoľahlivo prekontrolovať úplnosť a časový sled zoradenia jednotlivých strán spisu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil spolu s rozhodnutím žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca opakovane argumentuje skutočnosťami, s ktorými sa už riadne vysporiadal žalovaný ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach. Čo sa týka dôveryhodnosti a pravdivosti jednotlivých svedeckých výpovedí, žalovaný uviedol vo svojom rozhodnutí (najmä na str. 5 rozhodnutia) podrobnú analýzu obidvoch výpovedí a na základe takto zhodnotených výpovedí dospel k jednoznačnému záveru, že obidve svedecké výpovede si poskytujú vzájomnú dôkaznú oporu a sú podporené i objektívnymi listinnými dôkazmi, t. j. lekáorskými záznamami. Žalobca neprispel žiadnymi novými skutočnosťami, tvrdeniami či argumentáciou. V dôsledku uvedeného žalovaný v plnej miere zotrval na svojom právnom názore vyjadrenom nielen v napádanom rozhodnutí, ale i vo vyjadrení k žalobe žalobcu zo dňa 14.03.2016. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za súladný so zákonom a s návrhom žalobcu na zrušenie rozsudku krajského súdu sa nestotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.10.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie <. 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Uvedené konštatovanie sa prirodzene vzťahuje aj na rozsiahle a podrobné rozobratie samotného priebehu priestupkového konania, ktoré krajský súd obsahol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, doplnil jeho odôvodnenie o ďalšie, na danú vec vzťahujúce sa, relevantné dôvody:

Z formulácie skutkovej podstaty priestupku zakotveného v § 49 zákona o priestupkoch vyplýva, že za hrubé správanie majúce schopnosť narušiť občianske spolunažívanie sa považuje vyhrážanie ujmu na zdraví, úmyselné drobné ublíženie na zdraví, nepravdivé obvinenie z priestupku, schválnosti a prípadne ďalšie konania, ktoré sú svojou intenzitou a dopadmi kvalifikované obdobným spôsobom narušiť občianske spolunažívanie. Musí ísť o konania porovnateľné vo svojich dôsledkoch s konaniami, ktoré zákon priamo uvádza. O konanie postihnuteľné podľa tohto ustanovenia nepôjde napríklad pri bežnom porušení nepísaných pravidiel slušnosti, zdvorilosti či ohľaduplnosti k ostatným (napr. neodzdravenie na pozdrav a pod.).

Na naplnenie subjektívnej stránky tohto priestupku nestačí, že páchatel konal úmyselne, t. j. úmyselne vykonal niečo, čo narušilo občianske spolužitie, ale musí byť preukázané, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu následku uvedeného v tomto ustanovení, t. j. k narušeniu tohto spolunažívania. Občianske spolunažívanie ako neurčitý právny pojem (podobne ako verejný poriadok v § 47 zákona <. o priestupkoch) možno definovať ako určitý súhrn ustálených pravidiel konania a správania sa v spoločnosti, ktorý je založený na rešpektovaní práv ostatných ľudí, a ktorých dodržiavanie v určitom čase a mieste je v spoločnosti obvyklé. Za hrubé správanie, ktoré narušuje občianske spolunažívanie, možno považovať nielen príklady uvedené v § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ale bezpochyby medzi ne patrí napr. aj urážka na cti uvedená v samostatnej skutkovej podstate pod písmenom a).

Zákon o priestupkoch bližšie nevymedzuje pojem „ublíženie na zdraví“, a preto na základe analógie práva je potrebné vychádzať z trestného práva. Podľa § 123 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len Trestný zákon) sa ublížením na zdraví rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Korešpondujúcim bude trestný čin ublíženie na zdraví

podľa § 155 a § 156 Trestného zákona. Hranica medzi priestupkom a trestným činom spočíva nielen v závažnosti konania, ale najmä v spôsobenom následku, resp. v zmene na hmotnom predmete útoku, ktorým je človek. Na naplnenie skutkovej podstaty tohto priestupku postačuje, aby ublíženie na zdraví spôsobené úmyselne, bolo možné kvalifikovať ako drobné (napr. drobné podliatiny, odreniny, prechodné bolesti alebo nevoľnosť, nepatrné ranky, hučanie v ušiach a pod.).

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu, že bolo preukázané, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako to bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov. Správne orgány skúmali vierohodnosť jednotlivých svedeckých výpovedí, ako aj vierohodnosť jednotlivých svedeckých výpovedí vo vzájomných súvislostiach. Svedkovia, výpoveďou ktorých bol žalobca uznaný vinným, vypovedali v podstatných skutočnostiach zhodne, po riadnom poučení aj o následkoch krivej výpovede a preto ani odvolací súd nevidí dôvod na spochybnenie pravdivosti ich výpovedí. Rovnako sa správne orgány pri svojom rozhodovaní opierali aj o odborné vyjadrenie MUDr. G. a lekárske vyjadrenie MUDr. A., predstavujúce objektívne listinné dôkazy, ktorých pravdivosť nebola spochybnená. Týmito dôkaznými prostriedkami bola výpoveď žalobcu vyvrátená. Konaním žalobcu boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty predmetného priestupku, a to nadovšetky pochybnosti, preto neprichádzalo do úvahy uplatnenie zásady *in dubio pro reo*.

Odvolací súd poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, ktoré sú obdobné ako dôvody uvedené v opravnom prostriedku proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu, ako aj dôvody žaloby, neboli zistené v odvolacom konaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.